

a čáp

Paní kmotra liška uhodila se jednou přes kapsu a pozvala si pana kmotra čápa na byly skrovné a bez dlouhých příprav, předložilať liška čápovi řídkou polévku n talíři. Čáp svým dlouhým zobákem ani kapky nabrat nemohl, liška však mezitím umně jísti se pokoušel, vylízala talíř jazykem svým dočista.

Čáp takto ošálený mrzel se velice. Aby lišce stejnou měrou odplatil, pozval ji k so

1.

„Ráda přijdu,“ řekla liška, „neboť s přáteli ráda se pobavím bez ostychu.“

V pravý čas dostavila se s chutí velikou; již u vchodu ji zarazila vůně lahodná, i chle a jeho zdvořilost. Brzy přinesl čáp pokrmy, však nastojte! v láhvích s kýmí, která jen tenký zobák čápův propouštěla. Nic nezpomohla lišce lest i obcházování, musela se dívat, kterak domácí pán pohodlně z láhve pěkné kousky vybírá. Zahanbena a hladova odešla se sklopeným ohonem.

Dub a rákos

Mohutný dub počal jednou k rákosu, který s ním sousedil, takto hovořiti: „Přítelinku, ty si můžeš věru na macechu přírodu naříkat: motýla sotva uneseš, a každé větéřku zavanuti, kteráž na vodě ani vlnky nevyduje, přinutí tě skloniti téměř. Viz mne, hrdé moje čelo jako skála zadrží paprsky slunce a odolá lijavci i bouři, i bleskům vzdoruje. Co tobě jest víchrem, jest mně jarním vánkem. Kdybys aspoň rostl ve stínu mých větví, netrpěl bys tolik, chránil bych tě přátelsky před bouří. Tys ale domovem právě na vrtkavém břehu bažiny, kde vítr s bleskem panují. Přisámboh, příroda byla k tobě nespravedlivou!“

Na ta slova rákos odpověděl: „Tvá soustrast, mocný dube, mne těší a svědčí o dobrém srdci; však nestrachuj se o mne, víchr tobě mnohem nebezpečnější jest nežli mně; mě ohne sice k zemi, však nezlomí. Až posud vzdoroval jsi všem útokům sice, však nevíš, jaký konec tebe čeká.“

Sotva to rákos dořekl, náhle strašný víchr zadul a jal se buráceti s neobyčejnou zuřivostí. Pevně stojí dub, a rákos k zemi sklání hlavu třesoucí-se. Se zdvojeným úsilím opře se víchr o dub ještě jednou – a hle, ten hrdý strom, jenž hlavu nořil v oblaky, z kořene jest vyvrácen a se hřmotem řítí se k zemi.

Lev a komár

Jednoho dne lev potkal komára. „Vary!“ zvolal, „zmetku pozemský!“

Ta pohana zamrzela komára, i zkřikl rozkvašen: „Myslíš, že se tebe bojím, protože jsi králem zván? co mi do toho? Býk silnější jest než ty a prchá přede mnou dle vůle mé.“

Jak dořekl komár slova ta, jal se bzučeti píseň válečnou, ulíti stranou, aby k boji se připravil, pak vyčihav dobu příhodnou vrhl se na lva a zabodl mu své ostré žihadlo do krku i štípal jej nemilosrdně. Lev soptí, oko jeho blesky metá, řve, až všechna zvíř daleko široko se třese a bázlivě zalízá. To vše spůsobil komár; nepatrný ten hmyz pohání lva s místa na místo, píchá jej do zad, štípá do tlamy, a i do nozder zarývá mu ostré žihadlo. Konečně dostoupil vztek lvův nejvyššího stupně. Neviditelný mu nepřítel jásá a směje se, že lev ani zuby ani pazoury svými zahubit ho nemůže. Nešťastný král zvířat sebou trhá, mrská ohonem, ohání se tlapami, až posléze unaven k zemi klesá.

Komár radostí nad vítězstvím svým hlasitě bzučí a odlétá, aby slávu svou rozhlásil. Na cestě však padl v síť pavouka a zahynul v ní.

Dvoje naučení z této bajky máme: že nejneopatrnější z našich nepřátel nám často nejstrašnějším býti může, a že často, když velká jsme překonali nebezpečí, nejmenší nehoda nám zkázu přináší.